

TRAPSAVEC

28

2025

51.
ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE

Nejlepší spacák

Byl to další povedenej zimní vandr. Seděli jsme kolem ohně už od pěti večer, kdy padla tma a teď, před půlnocí, jsme poposedávali kvůli otlačeným zadkům. Oheň hořel a my vydatně přikládali, abychom udrželi alespoň zdání tepla. Všude ležel sníh, bylo tak dva stupně pod nulou, mělo se ale během noci ochladit. A to hodně. Mlok srdnatě bušil zmrzlýma prstama do kytary a my se nalévali grogem s plným vědomím toho, že se za to budeme proklínat, až nás v noci přeplněnej močovej měchýř vyžene z tepla spacáků. Hlavně, že zahřál teď.

Po půlnoci jsme zalezli a šli spát. Probudily mě vibrace mého těla. První myšlenka byla, že se ochladilo fakt hodně, když ani můj nový a hodně dobrej spacák na to nestačí. Jak ale mozek nabíhal, došlo mi, že mně vlastně vůbec zima není. Takže odkad' ty vibrace?

Mohl za ně Mlok. Ležel ke mně přitisknutej v tenoučkým spacáku a jektal zubama. Třásl se úplně celej a vibrace se přenášely na mě.

„Proč sis nevzal zimní?“ zeptal jsem se.

„On mi minule trochu shořel. Myslel jsem, že tenhle bude stačit,“ zadrkotal odpověď.

„Tak proč nic neřekneš?“ vytáhnul jsem zpod hlavy zmuchlanej svetr, náhradní tričko a probudil ostatní.

Úplně ztuhlýho Mloka jsme navlíkli do všeho, co kdo měl navíc. Pak jsme ho ještě zaházeli celtama a doufali, že noc přežije. Dál se ochlazovalo, odhadovali jsme to na nějakých mínus dvacet, možná i mín.

Ráno byl Mlok živěj, ale vypadal, jako by mu někdo natřel rty modro-fialovou rtěnkou. Byl ztuhlej, jako pravej obojživelník, pořád se ještě třásl a kolem pusy měl bílej prášek z nadrcený zubní skloviny, jak si svůj chrup tím jektáním obrousil. Nemohl hrát na kytaru, protože měl prsty ztuhlý tak, že jsme mu je museli namasírovat.

„Opatři si pořádněj spacák,“ doporučil mu přísně Belek, „dneska se tvůj anděl strážnej hodně nadřel, abys nezmrznul.“

Mlok se na něho podíval s podivným výrazem ve tváři, jako by ho právě něco napadlo.

„Budu mít nejlepší a nejteplejší spacák na světě,“ prohlásil Mlok, „přemýšlel jsem o tom celou noc a právě teď jsem přišel na to, jak to zařídit. Nechám si ho ušít, bude lehkej, přitom teplej a do každýho počasí.“ „To si připrav pořádný ranec, to nebude nic levnýho, budeš muset koupit nějaký speciální horolezeckej, třeba s kajčím peřím, nechat si ho vyrobit u někoho, kdo je šije pro himalájský a polární expedice,“ poznamenal jsem. „Ne, bude to něco mnohem lepšího, nechte se překvapit!“

Od tohohle zážitku byl Mlok nějakou dobu fakt divnej. Nějak ho to změnilo, poznamenalo. Byl nejenom posedlej spacákem, ale taky mi pár lidí tvrdilo, že ho viděli chodit do kostela. Přestal pít alkohol a snad dokonce i prohánět holky, byť to byla vždycky jeho největší záliba. Jo, a z nějakýho důvodu si domů pořídil extrémně jedovatou mambu černou, jednoho z nejedovatějších hadů na světě. Neptejte se mě proč, nikdo z nás to nechápal, Mlok se do té doby nikdy o hady nezajímal. Jednoho dne se konečně pochlubil novým spacákem. Jemňoučký peří, lehounkej a přitom na omak pevnej sypek, zateplený zipy, vypadal fakt dobře, jakoby vůbec nic nevážil.

Poprvé ho přitáhl na listopadovej vandr.

„Tak, jak bylo?“ zeptal jsem se Mloka po první noci.

„Naprostá pohoda,“ vzdychnul šťastně, „jako v pokojíčku.“

„Myslíš, že to bude stačit i na mrazy?“ prohlížel si ten jeho zázrak Belek, „dneska ani nebylo pod nulou.“

„To si piš, v tomhleto dám cokoliv.“

Mlok nám odmítal prozradit podrobnosti o materiálech a ohledně peří v náplni. Nejvíc naléhal Belek, okamžitě vymyslel plán, jak začneme tyhle spacáky vyrábět a prodávat. Přesvědčoval Mloka, že nám za spacáky horolezci, polárníci, trampové, vodáci, skauti, dobrodruzi z celého světa urvou ruce a my na tom vyděláme majlant.

Mlok zůstal neoblomnej, nedostali jsme z něho zhola nic. Štvalo nás to, ale nakonec jsme si zvykli. Co taky zbývalo?

Spacák byl bezesporu úžasnej. Lehkej byl tak, že když ho nechal Mlok jen tak ležet na zemi, musel ho zatěžovat šutrem, aby neulítnul i při sebemenším vánku. V usárně nebyl váhově ani poznat, jako, kdyby ji přímo nadnášel. Dokonce, když jsme mu do ní ze srandy zabalili pořádný šutrák, ani to nepoznal a vesele si celý den vykračoval.

V únoru přišly mrazy a my zase vyrazili. Patnáct pod nulou mělo prověřit kvality Mlokovy zázraku. Byli jsme trochu na pochybách, proti našim zimním péřákům byl fakt znatelně lehčí i tenčí. Jenže Mlok mu věřil.

Večer se svlíknul jen tak do trika a trenek, a bez ponožek zalezl. Já se svým zimním spacákem bych si tohle netroufnul. Nechal jsem si jak kalhoty, tak svetr a bylo mi v noci tak akorát. Myslel jsem si, že se Mlok bude v noci muset trochu přiblíct.

Spletl jsem se. Ráno byl vyspalej do růžova a my museli uznat, že ten jeho spacák je opravdu majstrštyk a extra třída, hotovej drtič mrazu.

O to větší překvapení pro nás bylo, že ho potom vozil taky na jaře. Dokonce i v létě.

Vrchol byl, když ho vybalil na jednom letním vandru, kdy nás čekala tropická noc.

„V tom se upečeš,“ prorokoval mu Belek.

„Neměj péči, v zimě hřeje, v létě chladí,“ usmál se Mlok.

Měl pravdu, ráno se ze spacáku vysoukal úplně svěží, zatímco ostatní jsme leželi na spacácích a celou noc se potili vedrem, který dělalo ze spánku skoro nemožnou záležitost.

Mlokovo spacák byl opravdu nad naše chápání, byl prostě zázračnej a každý z nás ho chtěl taky. Jenže Mlok i po letech odmítal cokoliiv prozradit. Štval nás, lakomec jeden.

Zvykli jsme si. Jezdili jsme takhle dál, v létě, v zimě, pořád.

O sedm let později jsme zase jednoho podzimního dne seděli kolem ohně. Mlok drnkal na kytaru, když se najednou na okraji světelného kruhu od ohně objevila postava v zeleném. Klobouček na hlavě a přes rameno zlomenou flintu. Hajný nebo myslivec, možná revírník, každopádně se zdálo, že z toho bude nějaký průšvih.

„Podívejte, máme sice oheň, ale ohniště je bezpečný a tady kousek je voda, takže nic nehrozí. To ohniště už tady bylo, i avičky,“ začal bez vyzvání smlouvat Belek.

„Kvůli tomu tady nejsem,“ utnul jeho řeč myslivec a ukázal na Mloka, „jde mi o něj!“

V očích se mu rudě zablesklo, běhal z toho mráz po zádech.

„Já nic nepodepsal!“ vyhrknul Mlok, „Krví už vůbec ne!“

Pomalu nám začalo docházet, oč kráčí.

„Nejsem tady kvůli úpisu,“ řekl myslivec, „mám na tebe reward shora.“

„Od samotného Lucifera?“ vyděsil se Mlok.

„Z pekla to není, přišlo to z nebe, od Nejvyššího, Všemohoucího!“

„Cos provedl, Mloku?“ zeptal se třesoucím se hlasem Belek.

„Skoro nic,“ hlesnul nepřesvědčivě.

„Z čeho je obviněnej?“ zeptal jsem se.

„Tady to mám,“ vytáhnul z kazajky pergamen, „Mloku, jsi obviněn, že jsi falešnou zbožností uvedl nebe v omyl, a že jsi potom sám sebe vědomě ohrozil na životě jedovatým hadem a přilákal si tak svého anděla strážného, který ti byl za tvoji zbožnost čerstvě přidělený. Toho jsi chytil do klece a oškubal mu křídla až dohola.“

„Tak na to jsi potřeboval tu mambu?“ vyděsil se Belek a podíval se na Mloka jako na naprostýho pošuka, „co kdyby anděl nepřilít?“

„Já ho napřed trochu otestoval na míně bezpečných věcech, ale to se chytit nedal,“ přiznal Mlok, „potřeboval jsem něco fakt drsného a nic lepšího mě nenapadlo.“

„Celý rok trvalo, než mu peří dorostlo a mohl zase začít plnit svoje povinnosti,“ pokračoval čert ve výčtu Mlokových hříchů, „nebe ví, k čemu jsi to peří použil. A to není všechno, k dovršení všeho jsi anděla svlékl a poslal ho zpět do nebe nejen oškubaného, ale i nahého. Víš, co to udělalo s jejich světlicemi, když ho tak spatřili? Podle Všemohoucího všechny zrudly, styděly se, svatozáře se jim rozblíkal, svatá panna Terezie z toho pohledu dokonce začala koktat a dodnes jí to nepřešlo.“

„To andělský roucho musíš vrátit, Mloku,“ domlouval jsem mu.

„To už nepůjde,“ zahřímal mysliveckej, „obarvil ho, rozstříhal a ušil z něj sypek na spacák!“

Mlok mlčel a klepal se strachy.

„Všemohoucímu je známo i to, že ses hned poté od zbožnosti odvrátil,“ začetl se čert do pergamenu, „sedm let jsi dostal na pokání, ale ne, tys znova začal hřešit jako předtím, jak pitím, tak smilstvem!“

Mlok chvíli nic neříkal.

„Já se chtěl jenom ohrát, aby mi v noci na vandrech nebyla zima, abych nemrzl,“ zašeptal konečně a přitiskl si svůj spacák naplněný peřím z andělských křídel na svou hrud’.

„Neboj, teď se ohřeješ až dost,“ odvětil suše chlápek v mysliveckém a zpod čapky mu vykoukly růžky, „čas na nápravu vypršel, propadl jsi

peklu.“

Mlok jenom odevzdaně zíral do ohně. Pak se zablesklo a on, mysliveckej i spacák zmizely v obláčku kouře, kterej silně smrděl po síře.

Próza Oldpsavci

2. místo – Jan Frána – Hafran